

wahhel tousis, olli se, et nende südda teine teise wasto ikka ennam külmafs löi, nenda et tigge Hans peagi hopis waenlase melega omma wenna wasta ennast näitis. Ilma asjata se olli, et wanna issa nende mele tulletas sedda pühha kirja sanna: „Wata mis hea ja mis löbbus assi on se, et wenuad ka ühhes ellawad, sest seäl on Jehowa käsknud anda õnne ja ello iggawes sefs aiaks.“

Hans olli kuuida sanud, et seäl linnas, mis ei olnud kaugel küllast ärra, üks wanna leiknaene ellas, kes rikkas, kel üks ainus tüttar olli, ja kes ehk peagi emma suurt warrandust piddi pärrima. Agga Zummal parrago tüttar olli ka emma rahha ahnust ja sitkust jo novalt pärrinud. — Selle tüdruko jure käis Hans kossias, ja sest et temma olli priik illusa näoga noor mees, wöttis tüdruk tedda hea melega peigmehhefs wasto, ja wanna emma ei põlgand tedda ka mitte, sest et olli kaunis joukas mees, kes omma pärrimisse jäggo jubba issa käest olli kätte sanud. Niglas piddi issa maia, muud perre

honed ja muist perre maad pärrima. Need suuremad maad ja issa rahha said Hanso jäuks.

Niglase maiapiddamise hakatus olli raske. Kui ei olleks kerme tõteggia noor mees olnud, siis olleks waewalt omma iggapäwait leiba kätte sanud. Olli ikka sedda auwäärt perre tüdruko ennese naeseks wöttunud, ja Zummal rahho waim wöttis asset nende maiasse. Poolteist aasta järrel sündis neile üks terwe ja illus tüttarlaps, kel ristmisse jures nimmi Ewa sai. Agga lapse sündimisest sadik hakkas emma põddema, ja se läks nottuke awalt ni rängaks, et ta aasta järrel ärrasurri. Se olli üks wägga kibbe ahastus waesel Niglasel. Üks õnnetus teine teise järrele joudis temmale: willi läks hukka, teisel aastal löid rahhed keik purruks, kolmandamal aastal surrid keik temma lojused ärra. Niglas läks hopis kehwaiks, ja temmal ei olnud tagga järrel muud kui wõllad. Se mitmesuggune hädda foorm nõrgutas temma süddant. Omma armsa naese surma pärrast ei olnud temma